

SURREALISME DESPRÉS DEL CONFINAMENT

Arnau va despertar igual que ho havia estat fent els últims tres mesos. Suat, ullerós i sobretot cansat. Les dotze hores que havia passat amb el cap pegat al coixí aqueixa nit no eren ni des de lluny suficients per a compensar l'insomni que havia estat patint els últims mesos.

Des que que la història de la humanitat havia començat el camí surrealista de la pandèmia, la seua vida havia fet un tomb cap a un altre surrealisme diferent, en el qual com si d'un Quixot contemporani es tractara, havia decidit sacrificar les hores que hauria d'haver estat dormint per a llegir-se tots els llibres de la seua germana, amb les aventures de l'adolescència com a tema principal, que fins aquell dia havien espantat Arnau de la mateixa manera que ho havia fet una arna titànica que s'havia colat a la seua habitació, una nit especialment càlida de maig, un mes arrere.

Després de passar quinze llargs minuts ressuscitant va decidir que era hora d'alçar-se i eixir de casa per primera vegada, ara que la desescalada els permetia als de la seua edat fer-ho a una hora més o menys decent. Mai va pensar que no li agradaria tindre quinze anys fins a aquell moment, quan ser un aturat jubilat sonava millor.

Camí de la seua habitació a la cuina va passar per davant de l'habitació de la seua germana i va traure el cap. Va trobar Maria profundament dormida, amb la meitat del cos fora del llit i amb el portàtil que compartien tots dos, molt probablement sense bateria, col·locat en una cadira just enfront seua.

Mentre que Arnau havia passat el confinament entrant furtivament a l'habitació de Maria per a quedar-se amb els seus llibres, ella, en ser incapaç d'eixir al carrer per a poder augmentar la seua col·lecció, havia optat per passar-se al costat audiovisual i iniciar-se en les plataformes de streaming.

De la mateixa manera que Arnau s'havia fos el cervell amb totes les expectatives irrealis que presentaven aqueixos llibres, Maria estava cada vegada més prop d'acabar connectada a l'ordinador, encara que només anara sense fil.

En la seua travessia fins a la cuina, Arnau no es va trobar amb ningú més, llevat del seu destí. La seua mare ja estava posada de cara a un ordinador de l'any de la picor (el bo pertanyia en cos i ànima a Maria), fent gestions de l'empresa en la qual treballava, però el seu pare, professor, estava prenent-se un café a una hora prudent per primera vegada en bastant temps. Encara que no tant com el seu fill major, les ulleres del pare solcaven el seu rostre, mostrant un aspecte que fregava el malaltís.

—Bon dia— Arnau digué abans de caure amb poques ganes en la cadira situada davant del seu pare.

—Bon dia—li va contestar el seu pare, amb el llanguiment que el seu fill major havia tret d'ell. Després va afegir— Saps alguna cosa de Jaume o la xica eixa, que no em recorde com es diu, la que és filla de la senyora de la farmàcia?

—Miranda—va aclarir Arnau, al donar el nom de la seua amiga.

—Eixa! Miranda! Saps alguna cosa d'ells?

—D'ella res, la veritat, però d'ell sí. De fet, d'això volia parlar-te'n. Havia pensat que podia quedar amb ell aquesta vesprada, saps?

Arnau pensava que el seu senyor pare li donaria la seua lànguida però immediata resposta o que delegaria la responsabilitat de la seua confirmació en la seua mare, però simplement no va contestar. Es va quedar mirant a les musaranyes, sense dir res.

—Papà?

—Què?

—Se suposa que em deixes quedar o no?

El seu pare es va encongir de muscles, la qual cosa va ser una resposta més que clara per a Arnau. Li deixava quedar amb Jaume, encara que no li feia massa gràcia, ja que el seu esperpèntic amic no li queia massa bé. Ara només li quedava convèncer la capitana general d'aquella llar a qui Jaume li queia encara pitjor.

L'amic d'Arnau no era mal xic, però sí que un ésser particular que en més d'una ocasió havia provocat que Arnau i Miranda acabaren en situacions molt estranyes, com l'esdevinguda en una tranquil·la quedada sis mesos arrere, on si no haguera sigut per la intervenció de Maria, molt probablement, haurien acabat en comissaria per furt i perturbació de l'ordre públic. A Arnau no li queia massa bé la seua germana i era conscient que els havia salvat d'aqueixa situació, perquè sabia que d'embolicar-la ell la renyina seria compartida, però igualment li ho agraïa de tot cor.

Després de desdejunar va anar a complir la seua segona missió, és a dir, convèncer l'autoritat màxima que quan va acabar de desdejunar estava exactament igual que quan havia entrat en la cuina, és a dir, impassible, de cara a l'ordinador i teclejant sense parar.

—Mamà.

—Què?—va contestar ella, sense ni tan sols girar-se.

—Puc quedar amb Jaume aquesta vesprada? He parlat amb papà abans i...

—Sí, queda amb ell si vols, però si fa qualsevol de les seues, et tornes a casa.

Arnau va sentir aquella resposta com una carícia en la cara. La seua mare, mostrant confiança en ell? Sí, definitivament aquell 2021 estava fregant els límits de l'absurd.

Va passar la resta del dia sense fer res realment interessant, llevat potser de l'estona en la qual va estar llegint l'últim llibre "furtat" per Maria. Sobre les cinc es va preparar per a eixir i quan va escoltar el característic so del timbre de la seua escala començà a baixar; quan l'inici de la vesprada es va veure pertorbat pel paràsit que dormia a l'habitació veïna a la seua..

Just quan anava a eixir de casa va aparèixer darrere seua, vestida per a eixir al carrer també i va somriure de manera falsament amable. Arnau va mirar la seua germana de gairell i va negar amb el cap, abans d'eixir de casa sense ni tan sols mirar-la. Maria va córrer darrere d'e i el va començar a seguir mentre intentava entaular una conversa amb ell.

—Arnau, espera'm! Sé que has quedat amb Jaume i que jo no hauria d'anar, però vull buscar un llibre! I No em puc comprar per Internet perquè està esgotat en Amazon! I A mi no em deixen eixir tot sola, ho saps!

Arnau es va parar enmig de l'escala i va sospirar, abans de girar-se i amb expressió solemne va dir:

—Quin llibre és?

—És la segona part de *La cançó de Sally*.

Per uns segons Arnau no va moure ni un sol múscul...

—Parlem ara amb Jaume a veure què ens diu.

Maria, al veure que havia eixat en la seua, va esbossar un dels seus habituals somriures maquiavèlics, normals en ella quan capgirava l'opinió de l'altre.

Fora del portal els esperava Jaume que, encara amb la mascareta posada, es veia des de lluny que estava somrient. Podia estar mig boig, però era una persona amb una alegria contagiosa, cosa que es complementava amb l'apatia d'Arnau.

—Bona vesprada! Què tal estàs? Veig que també ve Maria. Bé. Què voleu fer?

Arnau va mirar la seua germana i quan va veure que aquesta els observava amb el braços plegats va comprendre que, si de veritat volia aconseguir el llibre, hauria de prendre la iniciativa ell.

—Eh... Maria i jo vam estar abans parlant de comprar un llibre que està complicat per Internet i que ara que les botigues havien començat a obrir-se de nou, hem pensat donara una ullada per ací. Maria, on tenies pensat anar tu?

Maria es va encongir de muscles, no tenia ni idea d'on anar a pel llibre.

—Aleshores perfecte! Havia quedat amb u per a comprar-li un manga per Wallapop a Mislata, així que allí podem buscar alguna llibreria per allí.

En sentir la localització del lloc on Jaume volia conduir-los, Arnau va perdre el poc color que conservava després de tres mesos sense rebre cap raig de Sol. Mislata s'escapava des de lluny de la zona on els seus pares li havien permès que podia anar i com que havien sofrit en casa tot el confinament s'havia tornat molt dòcil, així que no tenia ni ganes ni força per a botar-se les normes dels seus pares que, a més, eren perfectament conegudes per Jaume. No obstant això, allí estava Maria per a ser la seua antítesis, com quasi sempre.

—Arnau, no et ratlles. Mamà i papà no saben que he eixit al carrer.

Aqueill va ser un ultimàtum per a Arnau. Com un ressort es va girar cap a la seua germana i la va mirar alarmat, incapaç d'expressar l'enuig que sentia. Jaume simplement va riure i va tirar d'ells corrent pel carrer i esquivant a la gent que estava tranquil·lament caminant per allí. Al lluny a penes es distinguien els edificis de la Universitat de València. Arnau no va saber com, però als deu minuts es trobava viatjant en el gegant subterrani que el portaria a Mislata a través de la línia 3.

La jornada durant una bona estona va ser estranyament normal. Li van comprar el manga al xic (o més bé senyor, segons el parer d'Arnau havia de tindre almenys trenta anys) i van aconseguir el llibre en una llibreria de la població. Després van caminar fins a l'estació de tornada i ací va ser quan va començar la seua vertadera aventura.

Entre xiulets i flautes s'havien fet quasi les huit. El trajecte amb metro havia sigut curt, però entre que s'havien patejat tota Mislata per a buscar *La cançó de Catherin*, que havien estat esperant poc més d'una hora al senyor del manga i que s'havien pres una orxata fresqueta tranquil.lament, se'ls havia anat el temps.

Encara així els dos germans tenien marge per a tornar a casa, sobretot Arnau, l'hora límit de la qual, al ser la primera quedada post-confinament i perquè s'havia anat amb el milhòmens de Jaume, eren les huit i mitja, malgrat que Maria no havia rebut cap notificació per part dels seus pares. Jaume era una ànima lliure, un cas perdut en comparació amb la seua brillant germaneta.

El que no sabia el nostre variat grup era que, per alguna raó potser relacionada amb l'energia divina de la presència de Jaume, Metrovalencia va patir una avaria en la línia 3. Just en el tram de tornada a casa.

—Què fem?—va preguntar Arnau, una vegada dins de l'estació. S'havia quedat quasi tan blanc com quan Maria li havia dit que se n'havia anat de casa sense permís dels pares.

—Esperarem una mica, que en quinze minuts som allí—va afirmar Maria.

Arnau va comprendre que no li quedava una altra opció més que esperar i així va fer, fins que a les huit i quart i amb un mal de panxa que reclamava un vàter, es va tornar cap a la seua germana de nou, que més que blanca començava a tornar-se verda com una bleada.

—Maria...què fem?

Després d'uns angoixants segons en silenci va obrir la boca per a parlar, però abans el rei dels éssers estranys va eixir a la llum, representant la seua única esperança.

—Jo conec ací a algú que ens podria portar...

Els dos germans es van girar cap a ell i Maria, que era la que estava en major tensió, va explotar, simplement.

—I se t'ocorre dir-ho ara, maleït idiota?!Comence a pensar que els meus pares tenien raó quan ens van dir a Arnau i a mi que no ens juntàrem amb tu!

Algunes persones que estaven amb ells en l'andana es van girar en escoltar els crits, la qual cosa va produir un lleuger rubor en Jaume. Encara així va continuar somrient, com si la seua reacció fisiològica no existira.

—És un amic meu...És una mica rar, però segur que si el cride ara ens portarà a Benimaclet sense cap problema.

Arnau es va preguntar on havia conegut Jaume a aquell xaval i va arribar a la conclusió que pertanyia a alguna etapa de la seua vida prèvia a convertir-se en fan màxim de "Ikimonogakari".

A més, li donava una mica de vergonya pujar-se al vehicle d'un desconegut, de manera que va mirar la seua germana, esperant la seua resposta per a prendre-la com a pròpia. Maria al final va assentir. Per a Jaume això va ser suficient per a eixir de l'estació i trucar el seu amic, que en cinc minuts va aparéixer per allí. El terme rar tan sols podia ser utilitzat per algú tan particular com Jaume, per a descriure eixe ésser que tenien davant.

Era un home jove, d'uns vint anys i cap rapat, que conduïa un cotxe de l'any de la picor, amb una ele d'un brillant color verd en la part de darrere.

No portava mascareta i quan el nostre trio d'or va pujar al cotxe, Arnau va sentir que li pujava el coronavirus i tots els gèrmens possibles pels braços, encara que estava assegut darrere, al costat de la seua germana. Jaume es va seure davant i va estar parlant amb el xic durant tot el trajecte, fins que el cotxe va parar en un carrer de caràcter cèntric. Semblaven bastant pròxims.

—On estem?—va preguntar Maria, molt desorientada.

—Això és el riu de València—va dir Arnau, que sí havia identificat el lloc.

—El meu amic havia de vindre per ací, així que per això ens ha portat. Estem bastant prop de la vostra casa, així que encara que no crec que arribem a temps, serà una bona hora. A més, ja esteu dins de la teua zona delimitada, no?

Arnau es va sorprendre una mica de la sensatesa de Jaume, encara que fora perfectament comprensible, ja que tota persona té un límit, per això va tardar una mica a contestar.

—Sí, sí, en vint minuts estem.

Va mirar l'hora i va veure que ja eren les huit i mitja. Arribarien quasi a les nou a casa. Per a evitar gresca, Arnau va enviar un WhatsApp indicant l'hora i on estava i demanant disculpes pel retard.

No obstant això, no va ser ell a qui van cridar, sinó a Maria, qui va rebre la trucada, la qual cosa va semblar el principi de la fi i Maria va despenjar.

—Sí. Estic amb Arnau i Jaume...No, ja no m'emporte amb elles...No sé, ha de ser que no soc prou guai... Sí, jo també et vull, mamà.

—Ja no t'ajuntes amb elles? Però si quan ens van tancar éreu molt amigues!

Maria es va encongir de muscles, simplement i va mirar al sòl, amb expressió de llàstima.

—Són coses que passen.

Arnau no es portava molt bé amb la seua germana, es quedava amb els seus llibres i discutien tots els dies, però encara així, de tant en tant l'esperit de germà protector eixia a la llum i abandonava la seua tranquil·litat habitual per a enfrontar-se a qui fora necessari.

En eixa ocasió, com no hi havia ningú a prop a qui legítimament poguera agredir només es va acostar a la seua germana i la va abraçar, amb un genuí sentiment de protecció, abans de continuar caminant. Maria es va quedar en silenci, amb les mans en les butxaques.

El dia semblava que anava a acabar en calma, quan un cotxe blau i blanc va aparèixer per allí i parà just al costat de Jaume. Un cotxe de la policia, per ser més exactes.

—Què has fet ara?—va preguntar Arnau, mentre pensava en el bé que podria haver acabat aqueix dia. Només no havia caigut en el compte que anava acompanyat de Don Problemes.

El cotxe policial es va acostar a ells i quan va baixar la finestra Jaume simplement es va posar a riure i xocà els cinc amb el seu pare. Maria va sospirar, rebaixant a passos de gegant la tensió que havia sentit i Arnau va realitzar un gest similar, perquè també havia acabat tensa.

—El meu pare ens porta cap enllà sense cap problema—els va dir Jaume—He parlat amb ell abans mentre veníem cap ací.

El nostre variat grup va viatjar així fins casa dels germans. Arnau va sentir un lleuger mareig tot el camí, sabent el poc ètic que era per part d'un agent de la llei usar un vehicle d'aqueixa manera, però encara així, ho va agrair.

Van baixar en l'entrada del carrer i es van acomiadar, abans que el vehicle desapareguera en un obrir i tancar d'ulls, davant l'estupefacta mirada de les senyores que tornaven de missa i que al cap d'un parell de dies contarien la història, per supost adornant-la al gust de la seua imaginació. Arnau estava de bon humor, així que va intentar entaular una conversa amb la seua germana.

—Maria. Vols que llegim *La cançó de Catherin* junts?

—Què va!—li va dir ella, rient—No em va agradar la primera part, però volia eixir una estona al carrer, encara que fora amb tu i amb el raret del teu amic. A més, ja tinc quinze anys complits, com tu.

—Jo en menys d'un mes complisc setze —va presumir ell.

—Això significa que et moriràs abans, no sé de què estàs orgullós.

Arnau va captar l'acudit del missatge i va riure, sorprés que la seua germana tinguera sentit de l'humor. Realment aquell dia l'havia sorprés de moltes coses: de la confiança que tenien els seus pares amb ells, de la sensatesa de Jaume i com de bona s'havia tornat la relació amb el seu pare, del seu propi gust pels llibres de romanç adolescent i que Maria, que sempre havia sigut molt més social i amb més amics que ell, s'haguera quedat sola. Mai havia pensat que la anormalitat de la situació anara a canviar tant el seu xicotet món. Només li faltava saber d'una persona, Miranda.

—Em pregunte què haurà sigut de Miranda...

—Està amb covid. Vaig parlar amb ella fa un parell de dies.

FI